

[Boligministeren.]

straf idømmes, vil der samtidig kunne idømmes bøde som tillægsstraf efter strafeloven. For at effektivisere bekæmpelsen af boligkriminaliteten har man ophævet de hidtidige bestemmelser om straf for den lejer, som tilskynder en udlejer til at foretage forskellige overtrædelser, f. eks. at modtage dusør.

Ud over straf foreslås det tillige, at en udlejer, der har begået overtrædelse af lejeleven i sin udlejningsvirksomhed, navnlig ved i gentagne tilfælde at benytte rådigheden over sine ejendomme til at skaffe sig ulovlige fordele, fratages retten til at anvise lejere til ledige lejligheder, således at udlejeren er pligtig at udleje til den lejlighedssøgende, der anvises ham af bolig-anvisningsudvalget. Han vil således herved ikke have mulighed for at stille krav om dusør.

Forslagets bestemmelser om huslejenævn, boliganvisning og sammenlægning af lejligheder svarer stort set til de hidtidige bestemmelser.

De to lovforslag danner sammen med forslaget til lov om lejevurdering et omfattende lovkompleks, hvis bestemmelser har skullet afstemmes efter hinanden. Udarbejdelsen af disse forslag har fundet sted under et betydeligt tidspres — der har kun været kort tid til rådighed til dette komplicerede arbejde — og det vil vel derfor ikke kunne udelukkes, at der kan være enkeltheder i forslagene, som det — også ud fra rent lovtekniske hensyn — ville have været værdifuldt om man havde haft lidt længere tid til at overveje.

Der er i forslagene — og herunder navnlig i forslaget til lov om leje — en række bestemmelser, som ikke var omtalt i de boligpolitiske aftaler. Disse aftaler omhandler jo alene hovedlinjerne. Jeg er parat til under den kommende behandling her i tinget at drøfte disse bestemmelser og medvirke til en saglig forhandling om forslagene og enkelthederne heri.

I øvrigt vil jeg gerne bemærke, at der nu

står tilbage til opfyldelse af boligforligets hovedpunkter at fremsætte forslag om en boligsikringsordning samt at gennemføre foranstaltninger til normaliserings iværksættelse i det almenyttige byggeri. Lovforslag herom er under udarbejdelse.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til tingets hurtige og velvillige behandling.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til patentlov, forslag til lov om ændring i lov om hemmelige patenter og forslag til lov om ændring i lov om arbejdstageres opfindelser.*

Patentlovsforslaget er resultat af et nordisk samarbejde, og praktisk talt ligelydende lovforslag er fremsat i den svenske rigsdag og det norske storting og ventes fremsat i den finske rigsdag. Når lovforslaget fremsættes nu, uanset at det ikke kan gennemføres i indeværende folketingssamling, skyldes det først og fremmest, at der er modtaget en opfordring fra det svenske rigsdagsudvalg til et møde i Stockholm den 29. og 30. august i år mellem de nordiske lovudvalg til drøftelse af de i de enkelte lande fremsatte lovforslag. Et sådant møde må jeg anse for særdeles nyttigt til udveksling af synspunkter i betragtning af, at eventuelle ændringer på centrale punkter må være fælles for de nordiske lande.

Det drejer sig her om et af de første større spørgsmål, der blev taget op af Nordisk Råd, som allerede i 1954 behandlede en betænkning, der i 1952 var afgivet af en nordisk komité, som var nedsat af det fælles nordiske udvalg for økonomisk samarbejde. Betænkningen fra 1952 angav en række forskellige muligheder for nordisk samarbejde på patentområdet, og efter behandlingen i Nordisk Råd blev det besluttet af iværksætte en nærmere undersøgelse af en ordning med udfærdigelse af nordiske patenter. Som følge heraf nedsatte man i Danmark, Norge og Sverige i 1955 komiteer til en nærmere udredning af, hvordan en sådan

[Handelsministeren.]

ordning kunne gennemføres, og kort efter kom Finland med i arbejdet. Island har ikke ønsket at deltage, men er blevet holdt orienteret fra dansk side. Forslaget søger ikke blot, som det er sket tidligere på en række områder, at skabe en overensstemmelse i den nordiske lovgivning, men fører videre, idet man tilstræber på dette vigtige område at skabe en egentlig fællesnordisk administrativ ordning, således at der i hvert af de nordiske lande kan udfærdiges patenter for samtlige lande. Der er således tale om et væsentlig videre skridt end i det hidtidige nordiske samarbejde, en nydannelse ikke blot inden for Norden, men i det internationale samarbejde i det hele taget.

Når man har ment at burde foretage dette skridt inden for patentadministrationen, skyldes det, at der her er tale om et område, som er i stadig udvikling, og som kommer til at spille en stadig større rolle inden for teknikken og erhvervslivet. Det drejer sig her om enerettigheder, men ikke om enerettigheder af den karakter, der omhandles i monopolloven, men om legale enerettigheder, der har til formål at opmuntre skabelsen af nye ideer og derved fremme den tekniske udvikling, og patenteringen af nye opfindelser søger netop, modsat den førnævnte monopoldannelse, at gøre disse nye opfindelser tilgængelige for almenheden. Den pris, opfinderen må betale for sin midlertidige eneret, er jo nemlig, at opfindelsen offentliggøres, således at enhver kan gøre sig bekendt med, hvori den består, kan videreudvikle opfindelsen som grundlag for nye ideer og efter patenttidens udløb kan udnytte opfindelsen frit. Medens man derfor uden en patentlovgivning måtte risikere, at nye ideer blev hemmeligholdt inden for erhvervsvirksomhederne, opnår man gennem patentordningen, at den tekniske udvikling ligger åben for alle interesserede.

Den stadig stigende udvikling i teknikken har naturligt medført, at antallet af patentansøgninger stiger fra år til år, et forhold, der gælder i alle industrielt udviklede lande. De vanskeligheder, dette medfører, er imidlertid særlig store i de lande, der foretager en egentlig undersøgelse af patentansøgningerne med henblik på at søge, at disse begrænses til netop den nye opfindelse, som

den pågældende ansøger har gjort. En sådan forundersøgelse foretages i de nordiske lande, England, USA, Holland, Tyskland og Østrig. Disse lande mærker i særlig grad det stigende antal patentansøgninger og det stadig stigende materiale, der må gennemgås til bedømmelse af, om opfindelsen er ny. De patentudstedende myndigheder får derfor stadig større problemer med at behandle ansøgningerne inden for en rimelig tid, hvilket er en alvorlig gene for erhvervslivet, der skal respektere patenterne, og for ansøgere, der kan have betænkeligheder ved at gå i gang med en produktion, førend de ved, om de vil kunne opnå en midlertidig eneret til denne. I Danmark er den gennemsnitlige behandlingstid for øjeblikket over 3 år, i Norge henimod 3 år og i Sverige næsten 5 år. Den lange behandlingstid skyldes mangelen på kvalificeret arbejdskraft.

Under disse omstændigheder springer det i øjnene, at det er en urimelighed, at talrige ansøgninger om patent på en opfindelse behandles i alle de nordiske landes patentdirektorater, når opfinderen ønsker patent i alle de pågældende lande, og det ligger da nær at lade undersøgelsen foretage i et af landene og lade denne være afgørende for patentudstedelsen i de øvrige lande. Også for patentansøgerne er det i og for sig en urimelig tanke, at de i hvert enkelt land skal indgive ansøgning om patent for dette og gennemføre en langvarig og bekostelig procedure på et grundlag, der i store træk er det samme.

Ud fra disse synspunkter går forslaget ud på, at en ansøger, der ønsker patent i Danmark, Finland, Norge og Sverige eller i 3 af disse lande, kan nøjes med at indgive ansøgning i et enkelt af landene og dér få ansøgningen behandlet og patent udfærdiget ikke blot for det land, men også for de øvrige. Foruden de nævnte betydelige fordele for patentansøgerne medfører en sådan ordning arbejdsbesparelse i de nordiske patentinstitutioner, for Danmarks vedkommende anslået til 30-40 pct., og dermed muligheden for både en afkortning af den lange behandlingstid og en kvalitativ forbedring af den forundersøgelse, der finder sted. Herved opnås en større sikkerhed for patenternes holdbarhed, hvilket i sig selv betyder en større sikkerhed for, at man ikke

[Handelsministeren.]

ved patenter bryder ind i den teknik, som i virkeligheden er kendt og derfor hører til det almene fællesje.

Disse tanker om et nordisk fællesskab i patentadministrationen og den udformning, de har fået i det foreliggende lovforslag og tilsvarende lovforslag i de 3 andre nordiske lande, som ordningen omfatter, har fået en meget positiv modtagelse i talrige institutioner og organisationer i alle de pågældende lande, hvor forslagene har været forelagt til udtalelse. Det danske industriråd og det norske industriforbund har imidlertid udtalt sig imod forslaget. Disse to organisationer har udtalt, at den foreslåede ordning ville være til skade for den nationale industri. Nogen nærmere undersøgelse af forholdet eller præcisering af, hvordan denne skade for den danske industri skulle opstå, har man ikke anført, men man anfører dette, at der ved det foreslåede system vil blive flere patenter gældende for Danmark end under den nu gældende ordning, og at dette vil medføre en betydelig overvågningsbyrde for industrien. Man forventer, at antallet af nye patenter gældende for Danmark, der under det foreslåede system vil blive udfærdiget, vil betegne mellem 3 og 5 gange de hidtidige tal.

At det i selve ordningen ligger, at der vil blive udfærdiget flere patenter for Danmark end nu, er jo ganske klart, ligesom selve den omstændighed, at Norden kommer til at danne et selvstændigt patentområde, vil medføre en større interesse for patentering fra udenlandske ansøgers side og derved forøge patentantallet. De nordiske komiteer, der har udarbejdet udkastet til den foreslåede lovgivning, har skønnet, at der vil blive tale om en tredobling, og muligvis vil tallet blive endnu større. I 1965 er der udfærdiget 2.750 patenter her i landet, og under den foreslåede ordning vil man muligvis komme op på et tal på 7.000-8.000. Nu må man vel i denne forbindelse bemærke, at der i andre industrilande er tale om en årlig forøgelse af patentantallet af ganske andre dimensioner end selv dem, en nordisk ordning vil medføre. Eksempelvis kan nævnes, at den årlige patentudstedelse i Tyskland ligger omkring 20.000, i England omkring 35.000 og i USA omkring 53.000. Også i disse lande er der talrige mindre

industrivirksomheder, som ikke har råd til at overvåge patentområdet, men som dog synes at kunne drive deres virksomhed, uden at der opstår noget særligt problem for dem. Endvidere må man jo være opmærksom på, at en væsentlig del af dansk industri, som er eksporterende, må tage hensyn til patenteringen i de lande, hvortil de eksporterer, og altså dér har en væsentlig vanskeligere opgave end overvågningen af den hjemlige patentering. Endelig vil jeg være tilbøjelig til at tro, at man i nogen grad overvurderer den patentbelastning, man frygter. Det må dog formodes, at den, der har fået et patent for Danmark med i købet ved at indgive en nordisk patentansøgning, ikke vil opretholde et sådant dansk patent og betale stadig stigende afgifter for opretholdelsen, hvis han ikke har en virkelig økonomisk interesse i at have patentet her i landet. Stort set ville jeg tro, at de udenlandske opfindere eller virksomheder, som har en erhvervsmæssig interesse i at få et patent her i landet, vil søge dette, hvad enten man går ind for den nordiske ordning eller ej, og at i hvert fald de patenter, der kommer til i kraft af det nordiske system, vil være patenter af en temmelig perifer interesse både for opfinderen og for dansk industri.

Dette spørgsmål med vanskelighederne ved at overvåge patenteringen her i landet forekommer mig ikke særlig bekymrende. Man må jo dog også være opmærksom på, at spørgsmålet kun dukker op i det øjeblik, en industrivirksomhed påbegynder en ny produktion eller tager en ny fremgangsmåde i anvendelse, idet der jo ikke er nogen nødvendighed for at holde øje med patenteringen, så længe man fortsætter sin hidtidige virksomhed; og tænker man sig at gå i gang med noget nyt, tage nye opgaver op eller tage nye processer i anvendelse, er det næppe nogen stor byrde i denne forbindelse at undersøge, om nogen anden har patent på dette.

Et andet forhold er vel det, at den omstændighed, at der for tiden vel søges få patenter her i landet set i forhold til de store industrilande, kan medføre, at dansk industri får mulighed for at udnytte opfindelser gjort i udlandet, men ikke patenteret her. En sådan udnyttelse, der i parentes bemærket naturligvis er helt legal,

[Handelsministeren.]

når opfinderen ikke har patenteret sin opfindelse her, kan jo imidlertid kun benyttes af den danske industri, der kun producerer med henblik på det danske marked og eventuelt for eksport til andre lande med relativt få patenter. Selv om der som nævnt ikke er nogen hindring for en sådan bevidst udnyttelse af andres opfindelser, og selv om man næppe heller bør anlægge nogen moralsk vurdering i denne forbindelse, forekommer det mig dog, at det næppe er et hensyn, som man fra lovgivningsmagtens side bør lægge for stor vægt på.

Jeg er gået så relativt nøje ind på disse af dansk industri fremhævede synspunkter, fordi det forekommer mig, at der ikke er tilstrækkelig anledning til ud fra de af industrien fremhævede hensyn at lægge hindringer i vejen for gennemførelsen af en rationel og for erhvervslivet i dets helhed — herunder også industrien — nyttig reform.

Det spørgsmål har været rejst, om det nu også var rigtigt at etablere en nordisk samarbejdsordning på et tidspunkt, hvor der arbejdes med en ordning inden for en større kreds, nemlig fællesmarkedslandene, og hvor der kunne blive mulighed for tilslutning til denne. Hertil vil jeg for det første sige, at arbejdet med det konventionsudkast, der foreligger inden for EEC, for tiden synes at ligge helt stille på grund af uoverensstemmelser mellem fællesmarkedslandene, navnlig angående spørgsmålene om andre landes muligheder i forhold til ordningen. Selv om udkastet skulle blive vedtaget, vil der gå et par år med ratificeringen, og dernæst indebærer ordningen, at den sættes i værk successivt, således at den først er endeligt gennemført efter en periode på måske 10 år. Da der som før nævnt er et stærkt aktuelt behov for en nyordning i Norden, hvor antallet af ikke færdigbehandlede patentansøgninger stiger dag for dag, bør udsigten til ad åre at komme ind i et større fællesskab ikke være til hinder for, at en nordisk ordning, der kan sættes i kraft straks, etableres. Dernæst vil jeg gerne fremhæve, at en nordisk ordning ikke på nogen måde er til hinder for, at man senere kan gå videre og etablere et fællesarrangement med f. eks. fællesmarkedet. Tværtimod vil det kunne være af stor betydning under eventuelle

kommande forhandlinger med fællesmarkedslandene eller inden for EFTA, hvor problemer af denne art også drøftes, at der er etableret en nordisk ordning.

Systemet med nordiske patentansøgninger forudsætter en vidtgående overensstemmelse i reglerne for meddelelse af patent i de nordiske lande, ikke blot med hensyn til betingelserne for at opnå patent, men også med hensyn til procedureformen. En sådan overensstemmelse i lovreglerne har i øvrigt, også bortset fra ordningen med nordiske patentansøgninger, en væsentlig betydning. De nordiske landes patentlovgivning er derfor undergået en fuldstændig revision. Det er herved lykkedes under komitéarbejdet at nå ikke blot i realiteten, men også i udformningen overensstemmende forslag i de 4 lande, ordningen omfatter. Dette gælder alle bestemmelser vedrørende betingelserne for patentering, behandlingen af patentansøgningerne, patenternes virkning, omfang, gyldighedstid, om overdragelse og licenser, om patenternes ophør m. v. Også for så vidt angår reglerne om straf og erstatning og de processuelle regler, er en betydelig ensartethed opnået, men på disse områder har hensyn til de enkelte landes almindelige erstatningssynspunkter og processuelle regler medført, at overensstemmelsen ikke er så fuldkommen som i forslagene centrale dele.

Ordningen med et nordisk patent forudsætter dog, at der indgås en konvention herom mellem de nordiske lande.

Jeg skal her ikke hæfte mig ved alle de mange punkter, hvori forslaget ændrer og moderniserer vor gældende patentlov, men jeg skal dog fremhæve de vigtigste af de ændringer, forslaget medfører.

Betingelserne for at opnå patent er navnlig ændret derved, at forslaget har udeladt de hidtidige regler, hvorefter opfindelser inden for bestemte områder ikke kan patenteres. Efter den gældende lov kan patent ikke meddeles på lægemidler, næringsmidler, nydelsesmidler og fremgangsmåder til fremstilling af næringsmidler. Efter gældende praksis meddeles der heller ikke patent på kemiske forbindelser.

Der er i betænkningen givet en udførlig redegørelse for grundene til, at disse undtagelsesbestemmelser ikke er opretholdt i forslaget. Sådanne undtagelser findes i

[Handelsministeren.]

øvrigt heller ikke i England, Frankrig, USA eller i det af fællesmarkedet udarbejdede patentkonventionsudkast. I den konvention, der er udarbejdet inden for Europarådet med hensyn til betingelserne for patenterbarhed, har man heller ikke optaget sådanne undtagelsesbestemmelser, men har dog åbnet mulighed for, at de deltagende lande inden for en periode af højst 10 år kan opretholde undtagelserne, for så vidt angår lægemidler og næringsmidler, men ikke andre. I forslaget overgangsbestemmelser har man i overensstemmelse hermed indtil videre opretholdt forbuddet mod patentering af lægemidler og næringsmidler, således at de pågældende opfindelser først kan patenteres, når man i de 4 nordiske lande administrativt er enedes om, at overgangsbestemmelsen bør ophøre at gælde.

Med optagelsen af denne overgangsbestemmelse har der fra organisationerne i samtlige lande været almindelig tilslutning til de foreslåede nye regler, alene med den undtagelse, at dansk landbrug og industri ønsker opretholdt bestemmelsen om, at fremgangsmåder til fremstilling af næringsmidler ikke skulle kunne patenteres. Den danske patentlov er vistnok den eneste lov i verden, der indeholder en sådan bestemmelse, og at opretholde den og gennemføre den som en nordisk ordning må betragtes som ganske udelukket. Nogen begrundelse for at forbyde patentering af fremgangsmåder til fremstilling af næringsmidler, når man ikke forbyder patentering af fremstillingsmåder for lægemidler, kan ikke anføres og er heller ikke forsøgt. Jeg ville tro, at landbrugets og levnedsmiddelindustriens interesser er vel varetaget igennem den midlertidige opretholdelse af undtagelsen for næringsmidler, som blev gennemført i Europarådskonventionen på dansk foranledning, og en videregående undtagelsesbestemmelse ville i hvert fald udelukke muligheden for en fælles nordisk ordning.

I øvrigt er betingelserne for at opnå patent navnlig ændret derved, at der efter forslaget stilles større krav til opfindelsens nyhed, og at man sigter på under den nye ordning at stille større krav til den opfinderiske indsats, som den giver sig udslag i den såkaldte opfindeshøjde.

Reglerne om patentets virkning er ændret i forhold til den gældende lov og er i forslaget bragt i overensstemmelse med, hvad der er almindeligt inden for moderne patentlovgivning. Den praktiske forskel ligger deri, at også selve anvendelsen af en patentbeskyttet genstand, der ikke på lovlig vis er bragt ud i omsætningen, efter forslaget er ulovlig. I denne forbindelse har man dog i forslagets § 3, sidste stykke, optaget en bestemmelse, der beskytter den, som i den sædvanlige omsætning, f. eks. i en butik, har købt en genstand, således at han har adgang til fortsat at benytte den, når han var i god tro og altså ikke havde grund til at regne med, at genstanden var solgt i strid med patenthaverens ret.

Et spørgsmål, der har været underkastet nogen tvivl under komitéarbejdet, er spørgsmålet om anerkendelse af den såkaldte virksomhedsopfindelse. I dansk ret har vi i loven om arbejdstageres opfindelser i § 4 en bestemmelse, hvorefter en virksomhed kan betragtes som opfinder, når opfindelsen er blevet til under sådanne forhold, at det ikke er muligt at angive én eller flere personer som opfindere. En sådan regel findes ikke i de øvrige nordiske landes patentlovgivning og heller ikke i de større industrilandes patentlovgivning. Spørgsmålet, om en sådan bestemmelse skulle optages i det fælles forslag, har været genstand for langvarige overvejelser, og de udtalelser, der er indhentet fra erhvervsorganisationerne i de nordiske lande, har vist, at der fra industri-siden har været interesse for en sådan bestemmelse, medens der fra arbejder- og funktionærsiden har været en stærk modstand imod den, idet man er bekymret for, at den skal blive benyttet på en sådan måde, at man går opfindernes interesser for nær. Efter forslaget skal en sådan bestemmelse ikke findes, og man foreslår derfor den nuværende bestemmelse i loven om arbejdstageres opfindelser ophævet. Spørgsmålet er næppe stort, idet det vel altid vil være praktisk muligt at finde én eller flere, som man med rimelighed kan anføre som opfindere, og kravet om en egentlig opfinderangivelse kan have praktisk betydning, når den pågældende virksomhed søger patent i udlandet, hvor man f. eks. i USA vil kunne risikere ikke at kunne få patent, hvis man

[Handelsministeren.]

ikke opgiver en opfinder eller den pågældende ikke svarer til den, der er anført i den her indgivne ansøgning.

En anden væsentlig nydannelse i forslaget er reglerne i § 22, hvorefter ansøgningen på et tidligt tidspunkt skal holdes tilgængelig for enhver. Der er jo to modstridende interesser, nemlig opfinders interesse i fred og ro at kunne viderearbejde med sin opfindelse og almenhedens interesse i at få kendskab til ansøgningen og dermed den foreliggende risiko for et kommende patent på området. Komiteerne mener, at den sidstnævnte interesse er så stor, at man ikke kan opretholde de gældende bestemmelser, hvorefter ansøgningen er hemmelig, indtil den som færdigbehandlet af patentmyndigheden fremlægges med henblik på indsigelser fra tredjemand mod patentets meddelelse. Man foreslår derfor, at ansøgningen skal være tilgængelig for enhver senest fra det tidspunkt, hvor 18 måneder er gået fra ansøgningens indlevering. Ansøgeren kan tillade, at ansøgningen bliver tilgængelig også på et tidligere tidspunkt, og han kan også have interesse heri, idet han derved vil skærpe sanktionerne mod dem, der gør indgreb i hans ret, jfr. forslaget § 60, men en længere periode end de nævnte 1½ år har man ikke ment at ansøgeren med rette bør kunne forlange sin ansøgning hemmeligholdt.

Ved forslaget udvides mulighederne for at give tvangsgicens, og reglerne om tvangsgicens ændres også i andre henseender, navnlig derved, at bestemmelse herom efter forslaget altid skal træffes af domstolene, d. v. s. af sø- og handelsretten i København som førsteinstans. En bestemmelse, der i særlig grad har vakt diskussion, er forslaget § 47, der giver mulighed for en tvangsgicens, når tungtvejende almene hensyn gør det påkrævet. Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, har såvel Industrirådet som monopoltilsynet givet udtryk for deres syn på denne bestemmelse. Medens Industrirådet går ind for en meget snæver anvendelse af reglen, synes monopoltilsynet at opfatte den som et supplement til monopollovens bestemmelser. Det bliver jo sø- og handelsrettens opgave at tage stilling til, hvornår sådanne tungtvejende almene hensyn gør sig gældende, at bestemmelsen kan bringes

i anvendelse, men jeg vil dog gerne her sige, at tanken med bestemmelsen, som det også fremgår af betænkningen, er, at den skal anvendes i ekstraordinære tilfælde som en art sikkerhedsventil og kunne bruges, hvor der fra patenthaverens side foreligger egentlige misbrug og betydelige samfundsmæssige interesser kan blive krænkede. Den almindelige samfundsmæssige interesse i en fri konkurrence kommer naturligvis ikke i betragtning, og prismæssige synspunkter bør kun i ganske særlige tilfælde kunne anlægges, således f. eks. hvor helt eksorbitante priskrav medfører, at et samfundsmæssigt vigtigt lægemiddel ikke kan få den nødvendige udbredelse.

Med hensyn til forslaget's øvrige bestemmelser kan jeg henvise til bemærkningerne til forslaget og den udførlige begrundelse i den af komiteerne afgivne betænkning.

Som jeg før har nævnt, er det en forudsætning for gennemførelsen af den påtænkte nordiske ordning, at i hvert fald de regler, der er indeholdt i kapitel I, II og III, er praktisk talt enslydende i de 4 nordiske lande, som ordningen omfatter. Ordningens gennemførelse forudsætter således, at eventuelle ændringer under folketingsbehandlingen også gennemføres i de øvrige nordiske lande, og jeg henstiller derfor til overvejelse, om det måske kunne være praktisk, at det folketingsudvalg, der formentlig må nedsættes til behandling af forslaget, søger kontakt med tilsvarende udvalg nedsat af parlamenterne i de 3 andre lande.

Forslaget til lov om ændring i lov om hemmelige patenter er en direkte følge af patentlovsforslaget, idet det alene betyder en ændring af lovens henvisninger til den gældende patentlov til de tilsvarende bestemmelser i forslaget til patentlov.

Loven om arbejdstageres opfindelser, der efter bestemmelsen i § 14 skal forelægges til revision i indeværende folketingssamling, foreslås ændret således, at revisionsbestemmelsen udgår. Der har i de senere år fundet et nordisk samarbejde sted også på dette område, og der foreligger i Danmark, Finland, Norge og Sverige betænkninger med forslag til en sådan lovgivning eller til ændringer i den bestående lovgivning med henblik på at skabe en ønskelig nordisk ensartethed i disse regler. Efter de foreliggende oplysninger vil lovforslag imid-

[Handelsministeren.]

lertid hverken i Norge eller Sverige blive forelagt nu, og det vil derfor være praktisk, at forslag til eventuelle ændringer i den danske lov udsættes, til man har set, hvad der sker i de andre nordiske lande.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændringer i lov for Færøerne om bekæmpelse af kønssygdomme.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 127) findes i tidenden sp. 5167).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 133 stemmer.

Fjerde næstformand (*Skytte*): Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Om beregning af erstatningen til tjenestemandspensionister).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 93) findes i tidenden sp. 5167).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 137 stemmer.

Fjerde næstformand (*Skytte*): Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om godkendelse af „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s regnskab for regnskabsåret 1964-65.

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXIV) findes i tidenden sp. 5198).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning
vedtoges enstemmigt med 139 stemmer.

Fjerde næstformand (*Skytte*): Der vil nu blive givet finansministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 113) findes i tidenden sp. 3574, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 753).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Jens Peter Jensen (Agerskov): Da udvalgets formand på grund af sygdom er forhindret i at være til stede, skal jeg på udvalgets vegne anbefale lovforslaget. Alle sager er gennemgået i udvalget, og jeg kan henvise til betænkningen af 28. april i år.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.